

ZÁKON AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

EDICE PEVNOST

ZÁKON AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

EDICE PEVNOST

ZÁKON AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

Copyright © Lucie Lukačovičová, 2021
Cover illustration and drawing © Jana Šouflová, 2021
Cover art © Jana Šouflová, 2021
Photo © Michal Kára, 2021
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0038-4 (print)

ISBN 978-80-278-1095-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1096-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1097-0 (pdf)

KAPITOLA I:

ZAPOMENUTÉ STAROŽITNOSTI

*Hominem non patieris a monstis trucidari.
Nenecháš člověka napospas monstru.*

*Sollicitudo mundana tibi non convenit.
Světské starosti ti nepříslušejí.*

*Eum interficies qui auxilio monstri interfecit.
Zabiješ toho, kdo skrze monstrum zabil.*

– Jus Asyli; Zákon Azylu

„Nechali rozsvíceno, dementi,“ zamumlal spokojeně Benedikt, i když si nebyl jistý, jestli ho mrtvý kamarád slyší. „Výborně.“

Sklonil se přes okraj střechy, na které ležel. Balkón pod ním poskytoval spoustu prostoru a od bytu ho dělila jen plně prosklená stěna. Tu se Benedikt chystal prokopnout, aby nemusel řešit, jestli jsou balkónové dveře zamčené nebo ne.

Uvnitř skomíravě poblikávalo několik žárovek, které se snažily nevzdat boj s noční tmou a s přítomností nadpřirozena. Pořád poskytovaly dostatek světla, aby lovec zvenčí dobře viděl. Ostatní technika, včetně mobilních telefonů, už podlehla a přestala fungovat.

Pokojem se potácely tři postavy, které vypadaly jako rozpouštějící se strašáci vymáchaní v ropě. Celí černí, ve tváři prakticky žádné rysy, nepřirozeně dlouhé paže se stejně podivně dlouhými prsty zakončenými drápy.

V rohu na podlaze se krčila majitelka bytu. Byla tak vyděšená, že ani nedokázala křičet. Benedikt věděl, že má ještě chvíli na to, dostat se dolů, než se monstrům povede ustálit se v nějaké použitelné formě – ve které do nich zároveň bude moct sekat. Svaly mu trnuly napětím. Tři protivníci byli ohavná přesila. Jenže vyhnout se boji by znamenalo nechat jim děvče roztrhat a sežrat.

Dybbukové byli v podstatě duchové, i když se dokázali zhmotnit, a Gabriel, ačkoli byl mrtvý, by to od nich mohl šeredně schytat. Benedikt ho v žádném případě nemínil do souboje zatáhnout.

Zhluboka se nadechl a připravoval se skočit.

Vzápětí někdo vykopl vstupní dveře z chodby.

Dybbukové se otočili po zvuku. První, co Benedikt z příchozího rozeznal, byl záblesk meče. Monstra zaváhala, což dalo útočníkovi dost času se zorientovat. Pak jedné ze zrůd odpadla hlava.

Zbývající nestvůry se vrhly na neznámého, ale ten se jim hladce vyhnul. Vzápětí vyrazil proti nim,

sérií obratných seknutí je přinutil ustoupit. Byl oblečený v černém, na zádech mikiny s kapucí shozenou dozadu měl zelenou výšivku měsíčního srpku a řeckého písmene alfa. Světlé vlasy spletené v dlouhém copu, který mu sahal téměř ke kolennům. Na konci copu byly vlasy ovinuté kolem zeleného, pravděpodobně nefritového kruhu.

Nejbližší stvůra po něm okamžitě znova chňapla. Bojovník jen lehce trhl hlavou a nefritový kruh proletěl vzduchem silou bouracího kladiva, bez ohledu na takové detaily jako fyzikální zákony. Hrudník zasaženého dybbuka se doslova rozletěl na kusy.

Poslední monstrum se po plavovlasém muži ohnalo drápy. Kryl se rovným, na obě strany broušeným mečem, a než se nestvůra vzpamatovala, čepel jí projela od ramene až k boku. Zrůda stihla ještě naposled zachrčct a sesunula se k zemi.

Nastalo ticho, rušené jen uklidňujícím se dechem bojovníka a prskavým syčením, s nímž se v pramíncích černého kouře odpařovaly zbytky dybbuků. Muž počkal, až se tmavé skvrny vypaří z čepele. Lovec venku si všiml na zbrani kruhové hrušky zdobené zlatem a jakýmsi asijsky působícím ornamentem. V příští chvíli plavovlasý vrátil meč k pasu a bez ohlednutí odešel.

Benedikt se celou dobu ani nepohnul. Zíral na záda odcházejícího muže. *Naposled jsem ho viděl před deseti lety, když jsem se snažil odtrhnout jeho ruce od svého krku, pomyslel si. Tehdy se jeho obličej mnohem víc podobal mému, měl několika-*

denní strniště a pramínky vlasů ne delší než ke krku, nestejně zkracované nožem, jak jsme měli ve zvyku. Navíc měl tehdy rty zkrvavené od důkladné rány pěstí, kterou ode mne dostal. Změnil se od té doby hodně. Ale pořád to, bohužel, je můj mladší bratr.

Když si byl jistý, že kroky toho druhého odezněly na schodech domu, rychle seskočil na balkón. Otevřel si civilizovaně dveře, které byly naštěstí odemčené.

„Teodor si za těch deset let nechal dobře narůst vlasy,“ konstatoval Gabrielův duch, který se mu objevil za zády. Po skonu dybbuků mu zjevně otrnulo. „A taky si opatřil vynikající čepel.“

Benedikt se chystal něco jedovatého odseknout, ale pak mu pohled padl na mladou ženu zhroucenou na zemi. Rozhodl se nechat Gabrielovu poznámku bez povšimnutí. Nechtěl neznámou vyděsit tím, že bude mluvit s někým, koho přirozeně nemohla vidět.

„Jste zraněná?“ zeptal se jí věcně.

„Co to bylo?“ hlesla roztřeseně.

„Už je to pryč,“ pokusil se ji uklidnit. Opatrně k ní vztáhl ruce, a když se neodtáhla, jemně ji objal. Zároveň se mohl podívat, jestli jí někde oblečením neprosakuje krev; zdálo se, že fyzicky je v pořádku.

„Ty... věci...“ Zajíkla se.

Lovec se s povzdechem rozhlédl. Tuhle část své práce nesnášel, ale zároveň si na ní trval. Ostatně teď už si na ní trvat musel, protože neměl nikoho jiného, kdo by ji za něj udělal. *Bylo by tak snadné prostě vykuchat pár nestvůr a odebrat se do slunce*

západu. Jenomže pak tu byly oběti, které sice přežily, ale nikdo je dál neřešil. Co s nimi bude? Dokážou se vyrovnat s traumatem? Zvládnou si nějak racionalizovat, co viděly? Zákon Azylu mluvil jasně: To nás nezajímá, od toho tady nejsme.

Benediktův pohled padl na převrženou láhev, rozlité víno a roztříštěnou skleničku.

„Udělalo se vám špatně. Požila jste nějaký alkohol?“ zeptal se.

„No... ano... trochu.“ Začínala se soustředit na jeho otázku.

Chápavě přikývl a poklepal si na bílou pásku s červeným zdravotnickým křížem, kterou nosil pod levým ramenem. Nadmíru se mu osvědčila.

„Tohle si vezměte, bude vám líp.“ Podal mladé ženě vitamínovou tabletu a ta ji poslušně spolkla. Zvolna se uklidňovala.

Placebo efekt je skvělá věc, pomyslel si.

„Co se vlastně stalo?“ chtěla vědět.

„Zavolal nás někdo ze sousedství. Neodpovídala jste na zvonění ani klepání, museli jsme vyrazit dveře. Ztratila jste vědomí, ale není to nic vážného,“ uklidňoval ji. „Podle všeho kombinace alkoholu, únavy, stresu, vyčerpání organismu a nevhodné životosprávy.“ *Ostatně, kdo dneska má vhodnou životosprávu, že?* pomyslel si. Všiml si zapalovače na nízkém stolku. „Jste kuřačka?“ otázal se.

„Ano,“ přiznala provinile. „Ale jen sváteční,“ dodala rychle.

„Zajděte ke svému obvodnímu lékaři na celkovou prohlídku. Na hospitalizaci to momentálně

není, ale nezanedbejte to,“ poradil jí starostlivě. „Zdravotní pojišťovnu máte, předpokládám, všeobecnou?“

Přikývla. „A-ano. Děkuju, že jste mi pomohl. Asi... jsem to s tím pitím fakt přehnala...“

„Není zač, dělám jen svou práci.“

Benedikt opatrně vstal, tak, aby nebyly vidět dva zakřivené tesáky, které nosil pod kabátem. Gabriel, který se vznášel u dveří, mu gestem naznačil, že vzduch je čistý a mohou vypadnout.

„Tak tohle prošlo vcelku hladce,“ konstatoval duch, když opustili budovu Molochova a vydali se přes Letnou. „Nikdy mě nepřestane fascinovat, jak spousta lidí ochotně zapomene, co přesně viděli, když se jim trochu pomůže. Ochotně ignorují všechny nesrovnalosti, včetně toho, že doktoři nechodí po jednom a sami jen tak nevykopávají dveře.“ Zamyšleně se zadíval na pouliční lampu, která divoce zablikala, když pod ní prošel. „Tedy, dokud nenarazí na něco, co ignorovat opravdu nemohou.“

Benedikt neříkal nic. Ozval se, až když scházeli dolů platanovou alejí.

„Teodor. Je zpátky. Málem jsem ho nepoznal.“

„Přece sis nemyslel, že zůstane ve Vietnamu na pořád, že ne?“ pozvedl obočí Gabriel.

Nemyslel, ale doufal, blesklo Benediktovi hlavou, ale nahlas to neřekl. Vážně jsem doufal, že ho už nikdy neuvidím? Nejspíš.

„Viděl jsi ten znak? Teo pořád pracuje pro AzyL,“ pronesl místo toho otráveně.

Gabriel se zastavil a zamyšleně si založil ruce:

„Proč je to problém – nebo lépe řečeno, proč si myslíš, že je to problém? Čekal jsi, že nebude?“

Benedikt se zarazil.

„Teodor,“ procedil mezi zuby, „se tady jen tak objeví a machruje s nějakým bojovým uměním, nejspíš s magickým mečákem navrch...“

„Myslíš, že se tam těch deset let válel u moře? To si piš, že zatraceně makal, aby se dostal tam, kde je,“ upozornil ho Gabriel bezohledně.

Lovec chvíli vypadal, že se bude dohadovat. Ale pak se jen otočil na patě a znovu vyrazil alejí:

„Pojďme se místo plkání radši podívat na Josefov, ať zjistíme, odkud přesně ti dybbukové vylezli.“

Gabriel byl schopen vcelku snadno sledovat pomalu blednoucí tmavé cáry táhnoucí se po zemi. Vypadaly trochu jako kusy urvané látky, trochu jako cákance oleje. Původně stopy zavedly ducha na MolochoV, teď po nich kráčel v protisměru. Když se spolu s lovcem dostali ke zdi Starého židovského hřbitova, ani jednoho to nepřekvapilo.

Dybbukové byli instinktivně přitahováni k fyzicky i emocionálně osamělým lidem, což jim většinou zaručovalo snadnou kořist. Extrémně silný pocit samoty je dokázal přilákat přes půl Prahy.

Neobjevovali se úplně často, ale ve městech, která měla v historii nějaké ty pogromy, se čas od času vyskytli. Pokud se nějakému vandalovi povedlo poškodit větší počet židovských hrobů, mohlo se nestvůr uvolnit celé hejno. A pak měla tajná společnost Azyl plné ruce práce.

„Dej mi chvíli,“ řekl Gabriel a prošel zdí na druhou stranu.

Brzy byl zpátky.

„Obejdeme to, jsme na špatné adrese,“ oznámil stručně. „Nepřišli odtamtud, stopa pokračuje na druhé straně.“

Klikatící se nehmotné cáry je nakonec zavedly pod zadní okna domu, nad jehož vchodem chráněným ozdobnou mříží se skvěl ornamentální nápis: Starožitnosti – zastavárna.

„Musíme až do podkroví,“ oznámil duch, když se vrátil z průzkumu. „Ale nikdo tam není a okno je otevřené.“

Benedikt kývl, že rozumí. Teoreticky by to tam mohl nechat Gabriela důkladně prohledat samotného, ale nechtěl riskovat, že tam nějaký opozdilý dybbuk ještě zůstal schovaný.

Obratně vyšplhal po pouliční lampě, z ní přeskočil na nižší plochou stříšku. Tam už mu stačilo jen pár kroků rozběhu a další skok, aby se zachytil oběma rukama na kamenném parapetu a vyškrábal se dovnitř.

Dovolil si rozsvítit nevelkou kapesní baterku, která ovšem v Gabrielově přítomnosti strašidelně poblikávala a chvílemi zhasínala, jako v hororu.

Místnost, do níž se dostal, obsahovala několik polic pečlivě roztríděných starožitností. Duch výmluvně ukázal na jednu z nich. Byla to poškozená vyřezávaná *mezuzá*, židovská schránka na svitek s vybranými pasážemi posvátného písma, určená k připevnění na rám dveří.

Dřevěné pouzdro nebylo roztržštěné, jen podélně rozštípnuté. Nejspíš přes den někomu upadlo a rozbilo se – a buď se dotyčný snažil škodu zamaskovat, nebo byl rozhodnut ji zkusit opravit někdy později.

„Tipnul bych si, že tam visely éterální zbytky povražděné rodiny původního majitele nebo něco podobně zábavného,“ konstatoval lovec.

„Stačilo vážně málo,“ povzdechl si Gabriel. „Drobná nehoda a málem jsme tu měli mrtvolu. Naštěstí jsou dybbukové courající Prahou poměrně nápadní. Tedy, pro nás.“

Benedikt jen přikývl. Řešení několika podobných nehod už měl za sebou a nevzpomínal na ně rád.

Prošel pro jistotu prostor podél zdí, takže mu neunikla dvířka, do kterých byl pečlivě vyřezaný kabalistický Strom života.

„Co je na druhé straně?“ zajímal se Benedikt.

„Nemůžu se tam dostat. Něco mi brání,“ oznámil mu Gabriel. „Vsadil bych si na tu nádheru na dveřích.“

Než mohl něco dodat, Benedikt vzal zkusmo za kliku. Když zjistil, že je zamčeno, vytáhl svou sadu šperháků.

„Máme nějaký důvod, proč tam lezeme a zvyšujeme pravděpodobnost, že tě tu někdo uvidí?“ chtěl vědět duch.

„Protože pokud tu mají kus podkroví chráněný proti nehmotným bytostem, tak by mě setsakra zajímalo, co tam schovávají,“ ucedil lovec. Vzápětí se ozvalo cvaknutí a on se protáhl dvířky. Gabriel, jehož teď už nic neomezovalo, ho následoval.

Prostor částečně osvětlovaly tenké proužky světla pouličních lamp, dopadající skrz rozklížené okenice. Při pohybu bylo potřeba překračovat mohutné trámy, pod dalšími se shýbat a nezamotat se do zbytků zteřelé šňůry na prádlo. Půda byla plná nejrůznějšího haraburdí. Bedny s plesnivějícími starými hračkami, almara s vyvrácenými dvířky, malovaná truhla, masivní hodiny, kterým chybělo kyvadlo.

A v koutě leželo bezvládné dívčí tělo, nedbale přehozené něčím, co vypadalo jako zašlé prostěradlo.

Benedikt se k dívce vrhl. Všiml si na jejím čele šmouhy zaschlé krve, pokusil se nahnát tep.

„Zpomal, rytíři v zářící zbroji,“ ozval se za jeho zády Gabriel. „Ta holka tady leží už docela dlouho. Vidíš ten prach?“

„Nerozkládá se!“ sykl Benedikt a rychle nahnátl kostěný amulet s runou Sowulo, jeden z několika, z nichž měl jednoduchý náhrdelník.

„Nechci tě podceňovat, ale kdyby byla nemrtvá, už ji máš zakousnutou do krku,“ konstatoval Gabriel suše.

„Děkuju pěkně.“ *Jenže taky mohla potřebovat okamžitou pomoc.* Lovec znovu přiložil prsty dívce na krk, ale po tepu ani stopy. Hrud' se jí nezvedala ani nejmenším náznakem dechu. Shrnul prostěradlo ve snaze najít nějaké zranění. Zjistil pouze, že dívka je zcela nahá, tělo má hladké jako panenka, bez jediného chloupku. Její světlá kůže měla víceméně teplotu okolí. „Možná nějaká kletba,“ zamumlal. „Dokázal bych si představit, že si ji tady někdo hezky zakonzervoval a uskladnil pro zábavu. Když ho pak časem něco sežralo...“

Prohlédl jí obě ramena.

„Nemá stopy po očkování proti tubeře,“ podotkl zamyšleně a zase ji zahalil.

Nalil si do dlaně trochu vody z čutory a opatrně jí začal otírat krev z obličeje. Měl pocit, že na jejím čele nahmátl tenké jizvy. Pečlivě smyl prach i krev, odhrnul pramínky dlouhých hustých vlasů, černých jako uhel.

Skutečně rozeznal obrysy tří precizně vyřezaných hebrejských písmen. První z nich, tedy to nejvíc vpravo, dokázal identifikovat jako *alef*. U zbytku neměl tušení a mrzutě si pomyslel, že Teodor by je určitě přečetl a vyložil, aniž by potřeboval jakoukoli nápovědu.

„Gabrieli...“ začal. Vzápětí zmlkl, protože si uvědomil, že se dívá do dívčiných široce otevřených tmavých očí.

Ucukl od ní a ona se trochu ztuhle posadila. Prostěradlo se jí svezlo k pasu, ale nevšímalá si toho. Benedikt polkl.

„Neboj se, nikdo ti neublíží. Kdo jsi?“ zeptal se obezřetně. Mlčela, jen ho pozorně sledovala. Nevypadala vlastně vůbec vyděšeně, spíš jako by mu nerozuměla a byla trochu dezorientovaná. I ve světle baterky bylo vidět, jak se jí vrací barva do bledého obličeje a dívka začala dýchat. Jizvy na čele vybledly do tenkých, nezřetelných linií.

Zkusil se zeptat ještě anglicky, německy, španělsky. Nic. Přidal lámanou latinu, ale bez úspěchu. Nakonec zkusil otázku položit v jidiš. V jejích očích zachytil jiskřičku pochopení.

„Yissl,“ pronesla pomalu. Pak pro jistotu ukázala na sebe a zopakovala: „Yissl.“

„Já jsem Benedikt.“ Chtěl pokračovat, ale Yissl ukázala tázavě za jeho rameno. Lovec se otočil. Nic zajímavého tam nebylo. Tedy kromě Gabrielova ducha, který se nonšalantně vznášel kousek nad podlahou, ve svém černém obleku s černou košilí a vestičkou a výraznou stříbrnou sponou. I když vypadal na něco mezi dvaceti a třiceti, dlouhé vlasy, spadající zhruba pod ramena, měl bílé. Rozhodně by dokázal zaujmout – kdyby nebyl neviditelný.

„Ona... mě vidí,“ ozval se zaskočeně přízrak, pro jistotu česky.

„Jsi si jistý?“ zamračil se Benedikt a snažil se přijít na to, co jiného v místnosti mohlo upoutat Yisslinu pozornost.

„Tak jistý, jako jsem mrtvý,“ opáčil duch. Lehce se uklonil a dívka opětovala pokývnutím.

„Jsi člověk, nebo tak jen vypadáš?“ zeptal se lovec opatrně v jidiš.

Chvíli vypadala, že nerozumí otázce.

„Jsem... stvořena k obrazu Božímu,“ odpověděla nakonec.

„To v zásadě znamená ano,“ sykl přízrak česky. „Vidění duchů mohla klidně zdědit. Ale jestli odpovídá takhle, mohla tady ležet zmražená docela dlouho...“

„Jak ses sem dostala, Yissl?“ zeptal se jí Benedikt. „Ublížil ti někdo?“

Pokrčila rameny, zavrtěla hlavou.

„Dalo se čekat, že nebude vědět,“ podotkl Gabriel česky.

„Tvoje poslední vzpomínka, než ses teď probudila?“ zkusil to Benedikt jinak.

„Střelba. Asi z pistolí a samopalů. Křik,“ shrnula to po chvíli.

„No, dobrá. Tak snad tu neleží až tak dlouho,“ pokývl duch.

„Máš... nějakou rodinu? Otce? Matku? Bratry? Za kým bychom tě dovedli?“ pokračoval Benedikt ve vyptávání.

„Šlomo ibn Gabirol je můj otec,“ odpověděla pomalu.

„A kde je? Bydlí tady v domě?“

Nakrčila lehce čelo. „Je z města jménem *Má-laqa*.“

„*Má-laqa*? Myslíš Málaga? Krucinál,“ zamumlal Benedikt česky. „To není zrovna blízko. Nevadí. Zkusíme ho nějak kontaktovat, to už zvládneme zařídit. Nemůžeme ji tady nechat. Do bytu bych ji nebral, ale do úkrytu ano. Nevykazuje žádné

známky toho, že by byla nějaké monstrum. Myslíš, že její stav zavinił zdejší starožitník?“

„Můžeme si ho proklepnout. Ale kdyby věděl, že je to živé děvče, myslíš, že by na ni nechal sedat prach? Mohl si klidně myslet, že je to figurína,“ mínil duch. Pak se zarazil. „Poslyš, jestli je holka z Málagy, proč se nechytla na španělštinu?“

„Vím já?“ Benedikt shodil z ramen kabát a Yissl do něj oblékl. Poslušně nastavila ruce, jako dítě.

Gabriel si mezitím zaujatě prohlížel dveře zevnitř.

„Řekl bych, že jsou sem vsazené dodatečně,“ prohlásil spokojeně. „Rozměrem úplně nesedí, patří do jiného rámu, do jiného domu. A panty jsou nové. Žádné známky rituálního postupu, který by měl účinky bariéry zakotvit na novém místě. Takže jejich ochranná funkce je pouhé reziduum. Majitel nejspíš viděl jen hezké dveře a vůbec neví, co má.“

„Výborně,“ oddechl si Benedikt. „Mizíme, než nás tu někdo načapá.“

Yissl, jakmile se rozhýbala, zvládla s Benediktovou pomocí slézt na ulici. Když ji jistil, cítil, že získala normální tělesnou teplotu.

Její bosé nohy se dotkly dlažby z kočičích hlav a ona se krátce zmateně rozhlédla; okolí očiividně nepoznávala. Pak zaklonila hlavu a zírala na hvězdy, které se daly rozeznat přes světlo poličních lamp.

Benedikt jí tu chvíli poskytl. *Zcela normální reakce lidí, kteří se právě vymanili z vlivu kletby. A ty kabalistické dovedou být stejně elegantně jednoduché jako nepříjemné. I když... co když ten, kdo ji začaroval, ji chtěl naopak zachránit? Pokud nadání vidět duchy zdědila, protože má v žilách krev židovských okultistů... Trochu se mu stáhl žaludek. Možná, že Yissl už žádnou rodinu nemá. Jen o tom neví.*

„Pozor!“ Gabrielův výkřik přišel o zlomek vteřiny pozdě.

Zbylý dybbuk byl neobvykle malý, dospělému člověku sahal tak k pasu. Zjevně příliš slabý na to, aby se někam vydával, a dost nenápadný na to, aby se výjimečně dobře schovával. Než jeho vyhlédnutá kořist slezla z podkroví, pohodlně se zvládl zhmotnit.

Benedikt se pokusil uhnout a sáhl po zbraních. *Nestihnu to...*

V tu chvíli Yissl udělala krok šikmo před něj – a dybbukovy spáry jí pronikly přímo do břicha.

Benedikt zaklel, otočkou se dostal kolem dívky a monstrem usekl paže v lokti. Věděl ale, že už je pozdě.

Stvůra zasípala. Švihnutí druhého tesáku jí odťalo hlavu a pramínky černého kouře se začaly vypařovat do nicoty.

Yissl se zapotácela.

„Zničila jsem vám kabát,“ řekla provinile.

„Yissl!“ Benedikt ji chytil kolem ramen. V kabátu zely ohavné díry – ale neviděl žádnou krev.

Spěšně rozhalil látku, ale na dívčině těle nebylo ani stopy po zranění. Muselo se okamžitě zatáhnout.

„Ty nejsi člověk...“ zamumlal.

Zvedla k němu pohled.

„Jsem stvořena k obrazu Božímu,“ zopakovala, tentokrát česky, tónem někoho, kdo si na tom opravdu trvá. Oba muži na ni chvíli zírali.

„Ou. Krucifix.“ Gabriel si promnul kořen nosu, i když jako ducha ho hlava technicky vzato bolet nemohla. „Yissl je... golem.“

KAPITOLA II:

SETKÁNÍ NA HŘBITOVĚ

Krev není voda. Až na ty případy, kdy je.
– Gabrielova okultní poučka

„Stávají se ti podobné nehody často?“ zeptal se lovec dívky s povzdechem.

Yissl seděla na židli, navlečená do Benediktova trička a volných tureckých kalhot, které se daly stáhnout v pase a u kotníků. Pečlivě a s naprostým klidem zašívala díry v poničeném kabátu. Světlo dvou olejových lamp zavěšených u stropu jí k tomu bohatě stačilo.

„Jaké konkrétně, můj pane?“ Ani nezvedla pohled od jehly a nitě.

„Že se tě něco pokusí rozpárat.“

„Už se mi to párkrát přihodilo.“ Přimhouřila oči. „Nejspíš si ale nepamatuji všechny případy. Ne dopodrobna. Několikrát se stalo, že mě můj pán usmrtil – a tím se moje vzpomínky zčásti vytrácejí.“

„Spíš uspal, ne?“ navrhl Benedikt, když pochovil, že Yissl tím myslí „vypnul“.

„Ne. Usmrtil. Když nikomu nesloužím, tak nejsem naživu,“ upřesnila.

Benedikt odložil chytrý telefon na stůl, nemělo smysl snažit se ho zprovoznit. Vlivem nadpřirozena se přístroj choval jako v posledním tažení a internetové připojení padalo víc než listí na podzim. Sáhł místo toho po knize a lehce vyčítavě pohlédl na Gabriela, který se dokázal elegantně vznášet nad svým křesílkem tak, aby to vypadalo, že sedí. Zdálo se, že duch si vyloženě užívá, jak kolem něj technika nefunguje.

„Co si vlastně pamatuješ o svém původu?“ nadhodil Benedikt.

„Můj otec byl básník, mystik a učenec. Vzdělaný, chytrý a jízlivý. Nikdy se neoženil a neměl rád ženy. Ale někdo se musel starat o domácnost,“ pokrčila rameny. „Tak vdechl život mně. Bohužel mi dal hezkou podobu, a tak se o mě začal ucházet mladík ze sousedství. Když byl opakovaně odmítán, pokusil se otce pobodat, ale já jsem to nedovolila. Ten ubohý chlapec nesl velmi špatně, když zjistil, že mě bodl, ale nezranil. Prý se z toho pomátl, jeho rodina nás žalovala... neznám detaily. Tehdy mě můj otec musel přímo v soudní síni usmrtit, aby dokázal, že jsem opravdu jen věc. Až o mnoho let později, když mě oživil ve Valencii, jsem se dozvěděla, že ho nakonec zavraždil závislivý básník, který nesnesl srovnání s otcovým talentem.“ Odmlčela se a zvedla kabát před sebe, aby zkontrolovala svou práci. „Jak jsem se ocitla na půdě, si nevzpomínám. Možná se to časem změní, těžko říct.“ Pohlédla na lovce. „A jakého jste rodu vy, můj pane?“

„Můj otec byl báňský záchranář,“ řekl Benedikt trochu bezbarvě. „Je mrtvý. Zemřel při důlním neštěstí, když jsme s bratrem byli malí. Ve škole nás potom šikanovali, že jsme děti bez otce.“ Odmlčel se.

Uvědomil si, jak dlouho o tom s nikým nemluvil. *Vlastně ani s matkou, když se to dělo. Dokud to nepřekročilo všechny meze. A kdy naposled jsem vůbec někomu řekl něco o sobě?*

Dívka ho vyčkávavě pozorovala, a tak pokračoval:

„Ono o to nejspíš ani nešlo, prostě jsme se odlišovali. Navíc prestižní soukromé osmileté gymnázium pro bohaté dětičky někde za Prahou; a my dva z chudé rodiny studující na stipendium.“ Na chvíli se zamyslel. „Sice jsme všichni měli povinné školní uniformy, takže v oblečení nebyl rozdíl, ale každý stejně vidí, jaký máš mobil a jak drahým autem tě rodiče vozí.“

Yissl přikývla, že rozumí.

„To už není důležité.“ Pokrčil bezděčně rameny. „Matka začala pracovat pro tajnou společnost Asylum neboli Azyl. Tak jsme šli v jejích stopách. Zahynula ve službě.“ Na okamžik vypadal, že chce něco dodat, ale pak polkl a mlčel.

„Co je to Asylum?“ zadívala se na něj tmavýma očima.

„Společnost, která chrání lidi před... monstry. Před nadpřirozenými věcmi. Většinou s tichým dovolením – někdy i za zády – lokální vlády. Nějak jsem se s Azylem názorově rozešel, ale tu práci

dělám pořád.“ *A žiju z úspor po rodičích a ze starých mincí, které tu a tam najdu v brlohu nějaké nestvůry. Nic moc.*

Její tázavý výraz byl velmi lidský. Lovec usoudil, že raději změni téma.

„Yissl, jak to, že jsi mi nerozuměla, když jsem se tě ptal španělsky?“

„V jedenáctém století po Kristu se v Málaze mluvilo především arabsky. Omlouvám se, můj pane.“

„Eh, za to není důvod se omlouvat. A jak to, že najednou umíš česky?“

„Mluvili jste tak dostatečně dlouho přede mnou a já se rozpomněla. Obvykle si po oživení jako první vybavím jazyk, jímž se se mnou mluvilo naposled. Ostatní chvíli trvá si vybavit.“

Benedikt přikývl, odložil knihu, kterou vlastně ani neotevřel, a povzdechl si:

„Gabrieli? Co budeme sakra dělat s golemem?“

„To se ptáš mě? Tys ji oživil,“ usmál se líbezně duch. „Ale ne že by to tady nepotřebovalo trochu uklidit. Taky by ti prospělo, kdyby ti někdo občas uvařil...“

„Gabrieli...!“ zavrčel lovec varovně.

Další spor přerušilo podivné zašramocení za dveřmi. Oba muži zmlkli, duch okamžitě zmižel. Vzápětí byl zpátky.

„Nikdo tam není,“ oznámil tiše.

Benedikt tasil jeden z tesáků s postríběřenou čepelí a obezřetně pootevřel dveře. Nikoho neviděl. Jen na prahu se leskla velká rybí šupina. Vzal ji do dlaně a prohlédl proti světlu.

„Co je to?“ zeptala se Yissl.
„Pozvánka.“

Vrásčitý šedovlasý mužík seděl na břehu, vkusně zelené nohavice měl vyhrnuté ke kolenům, nohy spuštěné do Vltavy. Jeho elegantní rolák a sako ke kalhotám dobře ladily a červená stužka v klopě napovídala, že nejspíše podpořil nějakou charitativní akci. Upíjel z láhve Svijany a mžoural na Benedikta proti rannímu slunci.

„Nepřisedneš si?“ zeptal se jako obvykle.

„Dneska ne, pane Pivodo, dneska ne,“ odpověděl Benedikt, stejně jako pokaždé.

„A co slečna?“ zazubil se stařík a naznačil úklonu směrem k Yissl.

„Slečna taky ne, můj milý vrahounský příteli,“ opáčil lovec. I když si byl celkem jistý, že kdyby se ji Pivoda pokusil stáhnout do řeky a utopit, dočkal by se nepříjemného překvapení.

„Inu, tak někdy příště,“ pravil Pivoda smířlivě.

„Chcete si jen povídat – nebo se něco přihodilo?“ zeptal se lovec, přestože tušil odpověď.

„No, možná mi řekneš, že ti do toho je houby, ale jak nedávno pršelo, byl jsem se trochu projít. Dostal jsem se tak v noci až na Kozí plácek, kde se potkává Kozí a Haštalská. Našlapoval jsem opatrně, protože nejsem blbec. Ale hořící vůz s kozlami, co tam normálně jezdí, se neukázal.“ Pivoda se odmlčel.

„Možná proto, že... přšlo?“ nadhodil Benedikt. *To by sotva mělo vliv. Ale copak nemá Pivoda sám nějakou teorii o tom, co se stalo?*

„Odkdy vadí déšť něčemu, co hoří přízračným ohněm?“ ušklíbl se Pivoda.

„Nebo ho někdo vysvobodil?“

„Jasně. A já jsem svatá Panna Orleánská,“ věnoval mu stařík skeptický pohled. „Nikdo – ani nikdo od *nás*! – neví, kde se kozlí vůz vzal, proč straší, ani jak ho vysvobodit. To by musela bejt velká náhoda a na ty věříš stejně málo jako já.“

Benedikt neochotně přikývl.

„Mladej, vím, že máš vlastních starostí dost, neotravoval bych tě, kdyby mi to nebylo fakt podezřelý.“ Starý muž si důkladně přihnul piva. „Moc nevím, co s tím jinak dělat. Asylum to zajímat nebude.“

„Půjdu se tam večer podívat,“ slíbil lovec s povzdechem.

„Bezva. A kdyžtak mi zas vezmi pár flašek!“

„Proč to Asylum nezajímá? Přece jsou tady, aby řešili nadpřirozeno, ne?“ nadhodila Yissl poté, co v Benediktově pracovním úkrytu prohlédla prázdnou vypojenou ledničku, a jala se na plynovém vaříči připravovat jídlo z konzervy.

Její pohled krátce zabloudil k malému skládacímu oltáříku na stolku v koutě, obklopenému vyhořelými vonnými tyčinkami. Vypadal velmi

asijsky. Ale vzápětí ho přestala zkoumat a vrátila se ke své práci.

„Je jim to jedno, dokud nejsou v ohrožení lidi.“ Lovec mezitím zamyšleně zíral do hrnku s kávou. „Je to jeden z jejich zákonů, se kterými nesouhlasím. Třeba proto, že některé nelidské bytosti, co jsem potkal, se chovaly výrazně líp než většina běžných lidí. A přesto se na ně ochrana Azylu nevztahuje.“

„Nesouhlasíte ještě s dalšími věcmi?“

„Třeba s tím, že Azyl neřeší následky řádění monster. Vyřídí nestvůru, poskytnou první pomoc a jdou pryč. Jenže to nestačí. Oběti si potom myslí, že se zbláznily. Nebo se dají k nějakému šílenému ezo kultu. Nebo něco.“ Pokrčil rameny.

„Takže vy máte někoho, komu můžete postižené svěřit?“ Její pohled se projasnil.

„Ehm, ne tak úplně. Tedy vlastně... nemám. U lehčích případů stačí napomocť tomu, aby si to dotyčný sám racionalizoval. U těch těžších to vyžaduje terapii. Pomoc odborníka. Dlouhodobou, náročnou na čas. A ano, mám známou psychiatričku, které jsem zachránil život, protože jeden z jejích pacientů, kterému diagnostikovala schizofrenii, byl skutečně posedlý. Jenže kolik lidí, co se setkali s nadpřirozenem, na ni mohu přehodit? Kolika z nich zaplatí léčbu pojišťovna? Navíc ona má vlastní klientelu. Proč by měla mít léčba traumatu po setkání třeba s ohnivým psem přednost před léčbou klinické deprese? A však víš, jak vypadají čekací lhůty u kvalitních terapeutů...“ odmlčel

se. „Promiň, nevíš. Jsou prostě dlouhé. Potřeboval bych celou jednotku odborníků, které někdo vyškolí a zaměstná na plný úvazek. Tu nemám. Ale člověk na to může buď rezignovat, nebo se snažit. Preferuju to druhé.“

Odsunul hrnek, vzal si zašlou knihu pražských pověstí a změnil téma. „Počkáme do noci, potřebuju se dospát. Taky se k nám po setmění bude moct přidat Gabriel. Duchové se nemůžou manifestovat ve dne.“

Yissl o tom chvíli přemítala, zatímco štíhlými prsty sypala do jídla tu trochu koření, které ještě úplně neztratilo chuť a vůni. Hřbetem ruky si odhrnula tmavé vlasy, které jí ale vzápětí začaly zase padat do čela.

„Jak starý vlastně Gabriel je?“ zajímala se. „To má na sobě svůj pohřební oblek? Jak vlastně umřel?“

„Jak bych ti to...“ zvedl Benedikt pohled od knihy. „Gabriel byl zaživa dobrým přítelem mojí matky, pomáhal jí se o nás starat, o mě a o bratra. Působil jako okultista a antikvář. Když pak zemřel, pro matku to nebylo snadné, ale nikdy mu to nevyčetla. Brala prostě věci tak, jak byly. Pro nás to bylo matoucí, ale tak... nebyl to první duch, kterého jsme kdy viděli. Po matčině smrti odjel Teo do Vietnamu, já jsem opustil Azyl a Gabriel mi byl oporou; jedinou, kterou jsem měl. No, nejspíš si oddechl, že se od Azylu a jejich vymítačů může držet dál.“ Lovec se krátce odmlčel, jak si přerovnával myšlenky. „Zabila ho vlastně... jedna z jeho knih.“

„Není vázaný na žádné konkrétní místo ani předmět, že?“ Yissl tázavě naklonila hlavu na stranu.

„Není. Není vázaný ani na mne nebo Tea. Je prostě svobodný duch, který vznikl... já nevím... autonekromancií? Dostal se mu do rukou svazek popisující temné stránky kabalistické magie. Byl to jeden z těch, které jsou prokleté a sprovodí ze světa každého, kdo se v nich pokusí číst. Nicméně Gabriel ji dokázal přečíst celou až do konce. Držel se silou vůle a prostě si nevšímal, že se u toho fyzicky rozpadá, že ho to zabíjí, obrací v prach. Poslední stránku už dočetl jako duch.“ Benedikt si povzdechl. „Jaké tajné vědění díky tomu získal, to netuším. Vždycky se tvářil, že toho nelituje, ale možná si jen odmítá přiznat, že to vlastně nestálo za to. Kdo ví.“ Odvrátil se k oknu, aby golemka neviděla jeho výraz. „Nebyl jsem u toho, nedokázal jsem mu to rozmluvit, ani ho zachránit.“

„Nesmírně odhodlaný člověk,“ konstatovala Yissl. Pak se pousmála. „Od pohledu jsem myslela, že je z nějakého devatenáctého století.“

„Byl vždycky tak trošku... pozér. Barvil si vlasy na bílo a tak,“ pokrčil rameny Benedikt. „A měl zálibu v oblecích. Pochybují, že v tom obleku, co nosí, zemřel. Je to jeho... sebeobraz. Jeho identita, představa o sobě samém, která byla silnější než smrt.“

Yissl mu jemně přisunula misku s jídlem.

„Děkuju,“ řekl trochu rozpačitě. „Víš, že tohle dělat nemusíš, že jo? Nejsi moje služka.“

„Ale můžu, ne?“ ujistila se.

„A můžu ti to zakázat?“ zažertoval.

„Ano, můžete,“ odvětila smrtelně vážně.

Stál na okraji oblohy. Nebyl si jistý, kde je nahoře a kde dole. Nad hlavou i u nohou mu plula bílá oblaka a všude bylo azurovo. Měl pocit, že kdesi tlumeně zaplakalo dítě. Tak tence a křehce, až z toho bylo člověku úzko.

Benedikt se s trhnutím probudil. Měl nepříjemný pocit, že ho někdo pozoruje. A nemýlil se.

Vedle gauče, na kterém ležel, seděli duch s golemkou a dívali se na něj.

„To už je tolik?“ zamumlal lovec a promnul si oči.

„Zrovna jsme se bavili o tom, jestli tě už vzбудit,“ přikývl Gabriel. Zvenčí pronikalo mezi žaluziemi světlo pouličních lamp a krájelo tmu tak, že i uvnitř bylo celkem vidět. „A taky jsme si říkali, že než půjdeme na Kozí plácek, stálo by přece jen za to proklepnout ten obchod, kde jsme našli Yissl. Čistě pro jistotu.“

„Ty moc nespíš, co?“ zamžoural Benedikt na golemku.

Zavrtěla hlavou:

„Ale když nemám žádné úkoly, tak rozjímám.“

„Medituješ?“ zeptal se, zatímco se snažil vstát, protáhnout a rozhybat.

„Když tomu tak chcete říkat, tak ano,“ souhlasila.

„Proboha, tykej mi,“ zaúpěl Benedikt. „A... běž mi prosím udělat čaj,“ dodal najednou.

Yissl poslušně šla a Gabriel se usadil do vzduchu, přehodil nohu přes nohu a potměšile svého živého kolegu pozoroval.

„No co. Nejsem zvyklý, že by tu byl kdokoli jiný kromě nás dvou,“ ohradil se lovec. „Nemusím se před ní promenádovat jen ve spodním prádle.“ Spěšně na sebe naházal oblečení a zakryl tím slušné množství jizev, které mu křížovaly kůži. Krom toho také složité černé tetování pokrývající většinu zad: orientální ornamenty, které tvořily postavu tančícího opičáka obklopeného textem ve zvláštním písmu.

Opasek se zbraněmi měl pečlivě zavěšený na dosah ruky od gauče.

„Je to golemka,“ pozvedl obočí duch. „Je tady, aby plnila tvoje přání...“

„Chcípni!“

„Pozdě!“ usmál se luzně Gabriel.

Nad dveřmi obchodu cinkl zvonek, když Benedikt vešel dovnitř. Gabriel ladně vplul za ním, Yissl čekala raději venku, aby si prodavač náhodou nevšiml její podobnosti se zmizelou figurínou.

Je nepravděpodobné, že by to neodmávl jako hru světla – většina lidí si nechce pustit do života nic znepokojivého. Ale nebudeme to riskovat, pomyslel si lovec a rozhlédl se. Zastavárna byla plná nejruž-